

da i quan va néixer li van donar dos mesos de vida i va viure 28 anys, amb el meu marit ja ens havíem fet nostra la frase "per als que creuen en Déu, tot col·labora en bé".

Està bé poder-ho veure així.

Jo dic: si en una escala de 20 veïns hi ha una àvia, entre 20 famílies no se'n poden cuidar? És possible que es quedi sola?

És possible.

El canvi és viure l'altre! I no tot són diners: compta tant o més la companyia. I així no caldrien tantes residències, que tampoc ens les podem permetre.

Això sí que ho estem aprenent.

La mare ens va fer triscar i ens va ensenyar a servir els altres. A casa sempre passava gent demanant. I quan jo veia que els donava unes sabates meves, em sabia un greu! Però ella deia: "La caritat surt per la porta i entra per la finestra". I el pare sempre ens deia: "Visqueu feliços per fer feliços els altres".

Tant ell, Pere Riera, com l'avi, Josep Riera, van ser alcaldes de Santa Eulàlia.

Sí. El meu avi era com el jutge de pau, i el meu pare, Pere, també era un pacificador, una bellíssima persona, i molt format. Tant a l'un com a l'altre els veïns els anaven a veure, els demanaven consell...

De petita estiuejaves a Santa Eulàlia.

Sí, a can Puig de la Vall, fins als 11 anys, quan el meu pare es va vendre la finca. Era el 1957 i encara recordo el preu, un milió de pessetes! D'aquella època conec el Pep Bou, que era fill dels masovers i jugàvem allà tots plegats.

Mercè Riera a casa seva, can Riera dels Cavalls, on ara hi ha El Xiprer.

Hi van néixer quatre germans teus.

Sí, els grans, abans de la guerra. Els altres ja vam néixer a Granollers, on els pares van comprar aquesta casa que ara és El Xiprer i que en deien can Riera dels Cavalls, perquè el meu pare era negociant de cavalls.

Tornem al Xiprer: també repartiu menjar.

Volem atendre les necessitats de la gent, i ara les més imperioses són els aliments. I tenim 14 pisos a lloguer baix a càrrec nostre.

Com es dóna i es rep dignament?

Vivint-ho amb dignitat. Si jo ajudo una persona i dic "veus quin favor li he fet?", val més que ja ni li obri la porta. Si l'ajudo amb tot l'amor i tan bé com sé, l'altre no es pot enfadar.

I tant que no.

Però pot ser que s'enfadi igualment! Hem de comprendre que han d'exercir de persones, i que si ningú els mira ni els estima, quan algú els diu alguna cosa, què treuen? El que porten a dins.

Esclar.

Però a tu no et fan cap mal: atens una persona ferida! Si se'm permet la comparació, és com quan t'acostes a un gos ferit, que et pot mossegar. A certes persones se'ls ha fet massa mal socialment.

Com els doneu esperança?

De manera natural: com que la tens, la dónes! Per mi El Xiprer és un projecte molt espiritual, ja no dic religiós. Hi ha un Déu que ens cuida: no ens ha faltat res en 15 anys!

L'ideal seria que El Xiprer no existís?

No crec que arribem a aquest ideal, perquè per desgràcia de pobresa en tindrem sempre, sobretot la mental i emocional.

Com enfoqueu el futur?

Vivim el present. M'agrada així. Jo funciono més des de la inspiració que des de la ment. Per mi aquest és el gran canvi. Necessitem persones que es deixin inspirar pel cor, que tinguin present el bé comú.

Persones bones!

Sí, que pensin en l'altre. A mi em diuen: com és que t'has ficat en un xou com aquest? Doncs perquè em fa feliç, i mentre pugui hi seré. I perquè el que sento no m'ho puc guardar a dins, que es podria.

Carme Badia i Puig